

2. Villy

Moje ségry tvrdí, že jsem strašně negativistický člověk, ale na jaře jsem nesnášel v podstatě jenom tři věci:

Alergie, protože probouzející se život přírody je jistojistě nádhera, pokud se vám samotným zrovna nechce umírat s hořícíma očima a věčně ucpaným nosem.

Neexistující jarní prázdniny, protože kdy jindy využít možnosti, že jsme všichni doma, aby naše kavářenské bistro jelo v podstatě nonstop.

A Teodora Peterku. Ale toho bych teda nejspíš nesnášel celoročně.

„Nemrač se furt,“ přiletěl dnešní asi stý rozkaz od mé nejdražší starší kolegyně. Mila mě pleskla přes rameno a převzala si ode mě talíř s rakvičkou, kterou si objednal poslední zákazník. „Budeš mít vrásky.“

„A taky odradíš všechny zákazníky,“ dodala nejdražší mladší kolegyně. Eva rázem předvedla ukázkový výraz, který bych měl zřejmě střílet po každém, kdo se zjeví před pultem – a aby tomu dodala pořádný šmrnc, pleskla mě přes druhé rameno tak silně, až jsem zavrával.

K položkám výš bych ještě přidal, že občas jsem nenáviděl naše bistro, ale to se v rodinném podniku nesmí říkat nahlas. Teda pokud se k přehrávači nedostane Mila, to si pak servítky nebere nikdo.

Teď se odtamtud pod taktovkou Evy linula nějaká současná popová rychlokvaška, která se k mému současnému rozpoložení fakt nehodila. Znovu jsem střelil pohledem po prosklených dveřích. Pořád tam byl.

Asi každý máme takový ten film, u kterého se prostě permanentně culíme, protože to jinak nejde – tak Teodor byl jednoznačným důkazem, že to funguje i obráceně. Stačí se na něj podívat a potřeba vraždit stoupá rychleji, než když vidíte někoho vyhazovat staré knihy (a ještě do smíšenýho).

Zase nám tady očumuje venkovní ceduli a přišel obšlahnout, co chystáme?

Posledních pár měsíců bylo naše bistro jediný podnik, který se tu v Kosířicích solidně držel. Nejlepší cupcaky, nejlepší letní nabídka domácích limonád, nejlepší obsluha (samozřejmě) – a pak si sem *túdudůdudů* nakráčí nějaký Peterkovi a čajnou nám revír. Nejlepší cupcaky? To sotva. Hodí tam šlehačku s jedlými hvězdičkami a po těch našich už neštěkne ani ten nejvychrtlejší chrt.

A ke všemu během měsíce nasbíral jejich kavárně pět set sledujících, o což jsem se tady marně snažil *tři roky*.

„Zapečená tortilla bez cibule!“ houkla Eva. Jídlo jsem měl většinou na starost já, takže jsem se natáhl po předpřipravené tortille a strčil ji na gril.

Když jsem se po dveřích ohlédl znovu, Teodor se akorát usmál a odešel pryč. Doufám, že z cedule vykoumal další brilantní nápad, jak nám odlákat zákazníky.

Zprava se na mě nalepila Mila, která taky vyhlížela ven.

„To byl Hubert?“

„Teodor,“ opravil jsem ji skrz zaťaté zuby.

Mila to odmávla. Každému, koho neznala nebo u koho měla problém si zapamatovat jméno, říkala Hubert. Což bylo někdy trochu vtipné, ale většinou spíš na palici, protože člověk neměl šanci poznat, o kom vlastně mluví. „Někdy by konečně mohl sebrat odvalu a přijít dovnitř.“